

[Ebba Strange]

Jeg ved heller ikke rigtig, hvor stor den egentlig skulle være, den politistyrke, der skulle til for virkelig at virke afskrækkende; skulle vi være helt sikre, skulle vi vel nærmest udstyres med en bodyguard hver, eller sådan noget. Ellers ved jeg ikke, hvor man skal sætte grænsen, hvis man vil gå den vej. Men selvfølgelig har politiet en vanskelig opgave i at prioritere, hvad de nu skal lægge størst vægt på, når de skal prioritere deres arbejdsopgaver. Jeg tror, som jeg var inde på, da vi diskuterede politiets opgaver i foråret, at afstanden mellem politibetjent og borger er blevet øget gennem den tekniske oprustning, som politiet har fået gennem de senere år. Tudende biler rundt omkring i gaderne øger utrygheden, medens et par spadserende betjente, som man kender i kvarteret, måske kan øge trygheden.

Så er angsten for vold også blevet nævnt, og den er et helt kapitel for sig selv. Kriminologen Flemming Balvig har i sin udmærkede bog om angsten for kriminalitet beskæftiget sig en hel del med mediernes betydning for, at angsten for kriminalitet vokser. Stadigt avisskriveri med voldsepisoder på forsiden giver avislæserne indtryk af øget vold og øger derigennem angsten for vold. Ligesom jeg egentlig kunne ønske mig, at vi fik afskaffet mange voldsforherligende film og hæfter, kunne jeg også ønske mig, at voldshistorierne i aviserne blev henvist til petit inde midt i avisen, så man skulle bladre og nærlæse avisen for at få øje på dem. I øjeblikket bruges de af nogle aviser som gode historier, der er med til at sætte oplaget i vejret. Hver dag sin voldshistorie – så skal det nok ende med, at vi bliver bange alle sammen og glemmer, at chancen for, at vi personlig bliver udsat for vold, i virkeligheden er minimal.

Men at volden er for stor, er der ingen tvivl om, og jeg mener, at den fremmes i et samfund, der bygger på normer om, at den stærke har ret. Den stærke i dette samfund har ret til at fyre folk og til at udnytte folk. Man kommer mere frem i dette samfund, hvis man stoler på egne albuer, end hvis man stoler på andres hjælpsomhed og samarbejde. Idealet er den stærke ener, der er i stand til at bruge sine albuer, og idealet er et håbløst ideal, hvis man er lidt håbløs, lidt mislykket, i virkeligheden lidt svag og bliver nødt til at gemme sin svaghed bag en facade af vold-

somhed. Baggrunden for meget af den vold, vi møder hos de unge mennesker i dag, er nogle helt grundlæggende samfundsmæssige faktorer. Derfor er den ikke enkel at komme til livs, og derfor kommer vi den kun til livs, hvis vi lærer at tage de unge menneskers situation helt alvorligt og behandle dem som mennesker i alle de sammenhænge, hvor vi møder dem, og prøver på at give dem en tilværelse, der er fremtid i og håb for.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg synes, det er godt, at vi har fået denne forespørgselsdebat, og jeg var glad ved justitsministerens redegørelse, som jeg var enig i næsten fra begyndelsen til slutningen.

Baggrunden for forespørgslen er jo en formodning om, at vi lever i et samfund med stigende vold, men det er kun en formodning. Fru Mette Madsen nævnte, at man daglig i en række aviser kunne læse om nye voldstilfælde, og henviste til, at voldsstatistikken jo også viste, at der var et stigende antal anmeldelser. Som justitsministeren rigtigt gennemgik, kan vi af dette, det stigende antal anmeldelser, kun læse, at flere voldstilfælde anmeldes, ikke, om man anmeldte lige så mange voldstilfælde i gamle dage, eller om der er flere i vore dage.

Det vil jeg gerne have sagt til at begynde med. Når det er sagt, vil jeg også understrege det, som andre ordførere har været inde på, nemlig at der er for megen vold i det danske samfund: ganske uanset om det er mere eller mindre end før, og ganske uanset om andre samfund har mere eller mindre, end vi har, er der for meget, og der er én ting, jeg tror er en rigtig betragtning, og det er, at der er en stigende frygt for vold.

Så er spørgsmålet naturligvis: hvad kan vi gøre? Justitsministeren nævnte i sin redegørelse, at der i hvert fald var én ting, vi kunne gøre, og det var, som justitsministeren sagde det, en nærmere – især en kortere – vej mellem voldsforbrydelsen og den straf, der idømmes. Det tror jeg vi må understrege, og bodemidlet er her, at folketinget tager sig sammen til at bevilge flere penge til ansættelse af politi, så de kan afgøre sagerne hurtigere og få dem frem for domstolene.

Det er klart, at hvis en ung mand, som det er sagt af justitsministeren: meget ofte under påvirkning af spiritus, begår et overfald og